

Nie zapomnieć mowy ojców

**„Bo też ludzie łód Was czakajóm ratunku
a Wy im nie stawioście żodnego warunku.
Nieważne, kaj sie poli, chlew u katolika
wanielikóm stodoła, chałpa bezbożnika,
byle jak nejwinyncyj uratować miynia.
Nejprowdziwszo, Kochani śród Was ekumynia.”
/J. CH./**

Witóm piyknie.

Sumeryjo kany, ale tych świónt w tym mi-
niónym miesińcu moju mieli my kupe, żyć
a nie łumiyrac. Ludzie szpacyrowali, wyjyżdża-
li, grillowali, planowali, kaj sie wybrać latoś
z dzieckami na wczasy, dyć feryje sie zbizajóm.
I ta starość przerywała im wypoczynek. Dyć
chcieliby pojechać tam, kaj sómsiod jeszcze nie
był, coby mu z zowiści flakami przewróciło.
I tak ludzie świyntowali ty wolne dni, że ni-
kierzy zapómnieli, że mómy też jedno z waż-
nych świónt - Dziyń Strażoka, po naszymu to
sie godo Fajermański Świynto. Nie miyjcie mi
to za złe, jak sie myłym, to mi wyboccie, ale
tak mi sie cosi zdo, że łó tych naszych fajerma-
nach to sie godo jak kaj łogiyń gorze, abo trze-
ja kogo z popuczonego auta wysmyczyć, abo
kogo zaś woda zalywo w czasie powodzi. Ale
na szczyńści łóni sóm zawsze, niesóm pumóc
drugimu człowiekowi bezinteresownie łó koź-

dej porze dnia i nocy. Jak jyno syryna sie łode-
zwie, ciepnóm robote, chociaź by była ważno,
siadajóm do auta, na bicygiel, a czasym lecóm
pieszo przez pola na skrót, coby jak nejpryn-
dzyj siednóc do strażackigo auta i jechać tam,
kaj potrzebujący czakajóm pumocy. To młodzi
ludzie łó wielkich sercach napełniónych miłó-
ściom, wrażliwościom i poczuciyń łodpowie-
dzialności za niesiyni pumocy drugimu czło-
wiekowi. Nie zważajóm, że narażajóm swoji
zdrowi i żyć. To nasi strażacy! Juź sie to tak
przyjyło, że w ty długi świónteczne dni idóm
do kościoła podziynkować Pónbóczkowi za łó-
pieke i siły, i za to, że ich powołał do tak za-
szczytnej służby.

W tym dniu z daleka słyhać łorkiestre,
idóm szfarni młodzi chłapcy i starsi zasłużó-
ni strażacy, kierzy czuwajóm nad naszym bez-
pieczyństwym. Za nimi ich żoneczki, kiere ich
wspiyrajóm w tej cinyńkij robocie. A potym,
jakby mogło być inaczej, szumne dziołchy. Nie
dziwi mie to wcale, dyć za mudnuryń panny
sznuryń, bo mundur przycióńgo jak magnez.
Zaś my mieszkańcy, kierzy stojymy przed ko-
ściółtyń i witómy tyn łorszak, ale je nas jako-
sikej mało, dyć dziedzina liczy pore tysiyncy,
ka je reszta? Tak se to rozwożóm, ale mi sie
spómniało, że przeca je długi weekend, pogo-
da, słóńce piyknie świyci, ludziska grillujóm,
szpacyrujóm, planujóm i zapómnieli łó tych,
kierym by trzeja podziynkować za to, że czu-
wajóm nad naszym bezpieczeństwym. Jednak
mimo to gwarantujym wóm, jakby tak łód
tego grillowanio chałpa zaczyła wóm gorzeć,
abo trefiło sie insze nieszczyńsci, czego nie dej
Boże, fajermani przerwaliby to świyntowani
i lecieli by bronić i ratować kaźdego w nieszczyń-
ściu. Bo strażok w człowieku widzi bliź-
nigo, mo to w swoich gynach, tóź niech nóm
żyje Straż Łogniowo.

Józef Niesyt
Josiyńczanin

